

[Bernhard Baunsgaard]

først og fremmest koncentrere sig om asylansøgerne. Det var baggrunden for, at jeg sagde, at så længe socialdemokratiet står fast på det punkt, kan det være sikker på et flertal her i tinget, men det skulle da kun glæde mig, om man fra regeringens side siger, at vi må bruge flere penge på de mennesker, der søger asyl, og så kan jeg vel også gå ud fra, at vi ikke ser et nyt forslag om indskrænkning af integreringstiden for dem, der har fået asyl.

Justitsministeren sagde, at det var rigtigt, som jeg påstod – og selvfølgelig er det rigtigt – at flygtningenævnet i en række tilfælde havde ændret de afgørelser, der var faldet i direktoratet. Jeg tror, hr. Gammeltoft-Hansen bruger udtrykket »i mangfoldige tilfælde skyldes det så advokaten«, men justitsministeren fortsætter med at oplyse os om, at i disse sager – principielle eller ikke; der var ikke noget forbehold fra ministerens side – var det ofte sket med dissens. Det er sådan noget, der gør os bekymrede, for så kan vi risikere, at det menneske fra Dansk Flygtningehjælp, som har vetoret med hensyn til at godkende eller ikke godkende afgørelsen i direktoratet, netop er den, der ville tage dissens.

Ministeren bebudede, at man ville åbne for en bedre behandling af asylansøgere. Jeg vil gerne spørge ministeren – lige så snart han er færdig med at tale med den socialdemokratiske ordfører – om han, når vi nu skal have forbedringer for asylansøgere, før de er godkendt, vil indbyde folketinget til at deltage og ikke på forhånd vælge partier ud og sige: det eneste, der interesserer mig, er, hvad de og de partier siger. Måtte jeg ikke bede om, at det kommer til en samlet vurdering i folketinget – for min skyld, hvis regeringen foretrækker, at forhandlingerne foregår uden for folketinget som med dette ændringsforslag, at samtlige partier bliver indbudt til at deltage. Ganske klart: har ministeren til hensigt også med dette punkt at nøjes med et tilfældigt udvalg af partier?

Ministeren brugte udtrykket: hvis man vil undgå konfrontation med befolkningen, så skal man gå frem, som folketingets flertal har gjort. Nej, der ville være en anden udvej, og det er den, ministeren ikke har ønsket. Det er naturligvis at oplyse befolkningen og forklare, hvad det er, Danmark gør i flygt-

ningepolitikken. Det har man ikke ønsket, og det er meget beklæmmende.

Må jeg dog ikke bede ministeren bekræfte, at han i fremtiden i pjecen som det allerførste klart vil oplyse, hvad det er, der er dansk flygtningepolitik, hvor begrænset den i virkeligheden er og i og for sig længe har været, sådan at der ikke er nogen tvivl tilbage hos dem, der kommer hertil, fordi de tror, at Danmark tager meget humane hensyn til asylansøgere? Vil ministeren ikke bekræfte dette heroppefra?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 112 stemmer (S, KF, V, CD, KrF og FP) mod 32 (SF, RV og VS).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Inden vi går til den næste sag, vil jeg gøre opmærksom på, at vi har afstemninger løbende dagen igennem, og da vi har en lang dagsorden, beder jeg medlemmerne være pårate til afstemning, når den starter.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om videreførelse af Finsenlaboratoriets hidtidige forskningsaktiviteter.

Af Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 24/10 85. Første behandling 6/11 85. Betænkning 28/11 85).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget

vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

I regeringens forslag nr. L 103, der behandles senere i dag, opfordres amter og kommuner til en nyvurdering af anlægsskatterne for derved at undgå anlægsskatten. De opfordres til at presse investeringerne ned eller presse dem helt væk.

At amter og kommuner sparer på de anlægsarbejder, de skal udføre for staten, skal jeg ikke bebrejde dem. Hvis Københavns amt vælger at spare 20 pct. ved at udskyde afholdelsen af de 162 mill kr., som udbygningen af kræftafdelingen på Herlev amtssygehus koster, er det forståeligt. Det er en statsopgave, som Københavns amt har påtaget sig for at skaffe behandlingskapacitet til borgerne fra Roskilde og Frederiksborg amter. Mener ministeren, at staten har indgået bindende kontrakt med Københavns amt? Vi har i hvert fald forståelse for, at borgerne i Københavns amt ikke skal straffes for at løse statsopgaver.

Ministerens holder ikke sit løfte om ikke at forringe forskningen på Finseninstitutet. Nu forringes patientbehandlingen yderligere i konsekvens af julepakken. Ministeren oplyser på spørgsmål i udvalget, at Københavns amt vil blive sikret, at udbygningen ikke vil belaste amtets økonomi, altså en fritagelse for anlægsskat. Men spørgsmålet er nu, hvordan denne fritagelse vil blive udmøntet.

Agerschou (SF):

SFs beslutningsforslag har til formål at bevare en forskning, som vi har fundet er af central betydning, hvad angår den danske cancerforskning, men også i meget høj grad hvad angår den internationale forskning, hvilket adskillige henvendelser fra udenlandske forskere vidner om. Vi har fået de seneste to i dag.

Dermed underkender vi ikke relevansen af den kommende forskning, men vi finder ikke, at der overhovedet er argumenteret for, at de hidtidige forskningsområder ligefrem skal

erstattes af andre. Der er nemlig ikke tale om, som det har været fremført, at de gennemførte afskedigelser har været begrundet i ønsket om direkte besparelser. Det er fra rigshospitalets side i et brev af 25. september 1985 til indenrigsministeriet fremhævet, at antallet af medarbejdere på lidt længere sigt forventes at blive 15 forskere.

Der er heller ikke, som det efterhånden ved utallige lejligheder er blevet påstået af indenrigsministeren, tale om, at cancerforskningen skal flyttes ud på de enkelte afdelinger. Her peger den omtalte skrivelse af 25. september 1985 præcis i modsat retning.

I forbindelse med den omtalte skrivelse skal det fremhæves, at et flertal i folketinget finder, at indenrigsministerens behandling af denne sag har været under al kritik. Det fremgår af flertallets betækningsbidrag i betænkningen. På et eller andet tidspunkt – jeg synes faktisk, det er kommet nu – må en eller anden forklare indenrigsministeren nogle af de mest simple og elementære grundregler i parlamentarisme, og hvad folketinget egentlig er for noget. SF er i den forbindelse til enhver tid klar til at stemme for et forslag om en konsulent, hvis opgave det skal være at forsøge at sørge for – det er ikke nogen let opgave – at holde indenrigsministeren inden for grundloven og inden for god parlamentarisk skik.

Jeg vil bede indenrigsministeren om at opfatte det, et flertal har skrevet i betænkningen, som en ordre om, at indenrigsministeren nu giver sig til at tage folketinget alvorligt og giver folketinget ordentlige arbejdsvilkår.

Uanset udfaldet af den kommende afstemning er der, som vi har fremhævet i vores betækningsbidrag, grund til, at der snarest muligt tages politisk stilling til, hvorledes cancerforskningen i Danmark skal foregå, hvorledes den skal finansieres, samt hvordan den skal indgå i et internationalt samarbejde. Alene at opnå en samordning her i landet vil være et væsentligt fremskridt.

I den forbindelse må vi klynge os til den vage formulering, det radikale venstre har i partiets betækningsbidrag, hvor man skriver, at der er al mulig grund til fortsat at følge cancerforskningens vilkår i Danmark meget opmærksomt. Jeg håber, at de radikale vil stå ved dette synspunkt. Vi er sikre på, at der inden længe vil blive brug for initiativer.

Lenger (VS):

Med forkastelsen af beslutningsforslaget, hvilket formentlig sker om lidt, sætter folketinget punktum for en forskning, der har skabt respekt om dansk cancerforskning mange steder i udlandet.

Ganske vist var handlingsforløbet forud for fremsættelsen af beslutningsforslaget kørt så vidt, at en fortsættelse var vanskeliggjort, men umuligt var det dog ikke. Det bliver det, når forslaget forkastes.

Jeg har ved flere lejligheder her i salen citeret henvendelser fra udenlandske cancerforskere. Det skal jeg ikke gentage, men jeg vil blot tilføje, at siden jeg gjorde det sidst, er der kommet yderligere henvendelser, hvor udenlandske cancerforskere beklager standsningen af den hidtidige forskning ved Finsenlaboratoriet. Dem har kommunaludvalget fået udleveret som bilag efter anmodning, naturligvis. Og efter at betænkningen er skrevet, er der kommet endnu flere henvendelser. Dem har kommunaludvalget ikke fået, for dem har vi endnu ikke bedt om, men de ligger altså hos indenrigsministeren. Det drejer sig om henvendelser fra bl.a. Marseille og fra University of Arizona.

Der er med andre ord tale om en forskning, man i udlandet har været opmærksom på. Det er der heller ikke noget at sige til, for netop fra Finsenlaboratoriet er der i de seneste år fremkommet mange interessante og cancerrelevante forskningsresultater, ligesom en del forskere har fået antaget disputatser på baggrund af deres arbejde ved Finsenlaboratoriet.

Jeg vil godt fremhæve, at cancerforskningen netop må være international. Intet land kan alene løfte den byrde. Det danske bidrag har i væsentlig grad bestået i Finsenlaboratoriets indsats.

Disse arbejder standser nu til skade for den danske forskning og til skade for den internationale forskning. Derfor er der ikke nogen grund til undren over, at udenlandske forskere i denne tid henvender sig med beklagelser.

Indenrigsministerens bemærkninger under førstebehandlingen om, at det skal udenlandske forskere ikke blande sig i, er derfor temmelig provinsielle, for det internationale samarbejde i cancerforskningen er meget, meget vigtigt. Det er også vigtigt, at der sker

en samordning, og at dobbeltarbejde undgås. Det betyder, at der må være en vis sikkerhed for, at et enkelt land ikke pludselig begynder at gå enegang.

Ikke blot nedlæggelsen af den hidtidige forskning har vakt international opmærksomhed. Det har også en række andre dispositioner, f.eks. den måde, hvorpå den internationalt kendte forsker dr. Letho blev bortdømt på, da han søgte stillingen som overlæge. Han havde i god tro søgt en stilling ved det danske rigshospital, Finsenlaboratoriet, og kunne jo ikke vide, at den var besat i forvejen, at man var nødt til at ansætte en bestemt dansk forsker, fordi han kunne tilføre fondsfinansieret personale, så indenrigsministeren kunne spare penge, og at den selv samme overlæge selv havde formuleret indholdet af den kommende forskning, så den passede bedst.

Dr. Letho kunne heller ikke vide, at han skulle dokumentere sine administrative evner og sine ledererfaringer, når det tværtimod var vedtaget at tage disse krav ud af stillingsopslaget, eller at kendte danske forskere allerede havde lugtet luntet og trukket deres ansøgninger tilbage. Dr. Letho kendte Finsenlaboratoriet fra den internationale goodwill og måtte naturligvis gå ud fra, at en relevant cancerforskning på internationalt plan på en kendt, seriøs institution som Finsenlaboratoriet ville blive behandlet i Danmark efter fortjeneste på det nationale plan uden rævekager og kvælningsforsøg. Men sådan skulle det ikke være.

Standningen af forskningen er så meget desto mere alvorlig, fordi Finsenlaboratoriet ikke har opbygget sin ekspertise og erfaring på en uge eller en måned. Det er tværtimod noget, der har varet mange år. Når folketinget om et øjeblik nedstemmer forslaget, besegles laboratoriets skæbne, og det er en beslutning, der ikke uden videre kan gøres god igen, for nu er medarbejderne og deres specielle viden spredt for alle vinde. Der er med andre ord tale om en total ødelæggelse af et vigtigt råstof som viden og erfaring. Det forsvinder ved denne lejlighed. Det er derfor til uoprettelig skade for cancerforskningen, hvis beslutningsforslaget nedstemmes.

Med til billedet hører, at den såkaldte omstrukturering indebærer, at en stigende del af dansk cancerforskning finansieres af private fonde, i særdeleshed Kræftens Bekæmpelse.

[Lønger]

Oven i købet medregnes denne del af finansieringen, når indenrigsministeren ved festlige lejligheder dokumenterer, at der ikke er skåret ned i forskning.

Jeg synes, det er en betænkelig udvikling, at mellem halvdelen og totredjedele af den danske cancerforskning finansieres på denne måde. For det første fordi der altid er usikkerhed om sådanne midler. For det andet fordi en så vigtig forskning for hovedpartens vedkommende skal og må være en samfundsopgave, finansieret over skatterne. Netvirkningen af udviklingen på Finsenlaboratoriet er, at der føres penge fra Kræftens Bekæmpelse ned i statskassen, og det er vel næppe under de forudsætninger, tusinder af mennesker hvert år giver frivillige bidrag til Kræftens Bekæmpelse eller til andre fonde. Efter min mening er det en dårlig behandling af fondene, og det er at gøre grin med velmenende mennesker og deres bidrag til kræftforskningen.

Hele historien er naturligvis kun mulig takket være det radikale venstre. Jeg synes, det er meget nydeligt, at det radikale venstre i udvalgsbetænkningen er med til at kritisere ministerens sagsbehandling, men det er jo omkostningsfrit, fordi det radikale venstre samtidig vælger at indstille forslaget til forkastelse.

Jeg synes, at det er så meget desto mere kritisabelt, fordi det radikale venstre i hele sommerens løb har blandet sig i debatten, og fru Dagmar Mørk Jensen har ikke holdt sig tilbage med hensyn til at give de ansatte håb og give cancerforskningen ved Finsenlaboratoriet håb gennem de avisudtalelser, hun har bidraget med om sagen.

Det radikale venstre har altså været kritisk udadtil og indadtil givet indenrigsministeren rygdækning for dette angreb på cancerforskningen. Dobbeltspil kalder man vist den slags. I dag er så dagen, hvor det radikale venstre kun kan trykke på én knap.

I sit betækningsbidrag skriver det radikale venstre bl.a.:

»Selv om man indstiller beslutningsforslaget til forkastelse ... er der al mulig grund til fortsat at følge cancerforskningens vilkår i Danmark meget opmærksomt.«

Hvis det, det radikale venstre har gjort hele sommeren, har været, som det hedder, »at følge cancerforskningens vilkår i Danmark meget opmærksomt«, så betakker jeg

mig ærlig talt. Så ville jeg næsten ønske, at de havde skrevet det modsatte i betækningsbidraget.

Jeg synes, det er en smule taktløst, at man i den samme betænkning, hvor man afsiger dødsdommen over en væsentlig del og den internationalt mest kendte del af dansk cancerforskning, bebuder, at man fortsat vil følge cancerforskningen meget opmærksomt.

Jeg skal til slut anbefale, at folketinget vedtager beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg skal naturligvis ikke undlade at sige, at vi støtter forslaget og står inde også for de bemærkninger, hr. Agerschou kom med. Men jeg kan heller ikke undlade at sige, at det er en skam, at SF ikke havde de stærke synspunkter i maj måned 1985. Så havde vi måske fået de radikale med. Vi havde i hvert fald sparet forskningen for forringelser og sparet personalet for truslerne og afskedigelserne, og så havde vi måske fået forslaget igennem. Jeg erkender, at vi nok desværre for forskningen og for de ansatte derude om lidt må se forslaget falde.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg kan ikke se, om den måde, indenrigsministeren sidder på, er tegn på, at hun vil komme på talerstolen eller ej. Derfor vil jeg gerne for en sikkerheds skyld sige, at jeg mener, det er vigtigt, at indenrigsministeren nu fortæller folketinget, at hun for fremtiden har i sinde at behandle folketingets kommunaludvalg på en ordentlig måde.

Der er et flertal, der mener, at indenrigsministeren totalt har forsømt sit arbejde i forbindelse med det forslag, vi behandler i dag. Vi har før haft problemer med indenrigsministeren. Jeg behøver bare at nævne redegørelsen om AIDS, hvor der måtte rykkes adskillige gange, før den dukkede op, og da den endelig kom, var den stort set blot et opkog af, hvad kommunaludvalget allerede vidste i forvejen, plus en samling forældede oplysninger.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

[Indenrigsministeren]

Til fru Hanne Andersen, der stillede et helt konkret spørgsmål, skal jeg henvise til det svar, kommunaludvalget har fået på spørgsmål nr. 12. Der står deri, at jeg kan oplyse, at jeg vil sikre, at Københavns amtskommune ikke belastes økonomisk af nedsettelsen af de generelle tilskud til Københavns kommune beregnet på grundlag af amtskommunens anlægsudgifter i 1986. Og videre står der:

»Der er således ikke grundlag for at ændre planerne for overførsel af funktioner fra Finseninstitutet til henholdsvis rigshospitalets bygningsområde på Blegdamsvej og Københavns amtskommunes sygehus i Herlev.«

Så fru Hanne Andersen behøver ikke at være bange for, at staten ikke står bag de forpligtelser, vi også i den nye situation har i denne sag.

Jeg vil godt knytte et par principielle bemærkninger til denne sag, inden vi stemmer om den.

Jeg vil gerne sige til hr. Lenger, at jeg synes, det er utroligt at sige, at dette forslag gør uoprettelig skade på cancerforskningen. Det er ganske simpelt ikke rigtigt.

Jeg tror, det er, som det er sagt herfra og er sagt i udvalget, nødvendigt, at vi alle sammen følger cancerforskningen meget opmærksomt. Jeg er derfor meget enig i den bemærkning, der står i betænkningen. Vi må indstille os på, at kræftforskningen ikke er statisk; den er i rivende udvikling og skal derfor følges meget opmærksomt. Vi må derfor også indstille os på, at cancerforskningen skal vurderes og tilpasses, sådan at den tilgodeser de forskningsområder, man ud fra en helt aktuel viden mener bør prioriteres. Vi kan ikke, hver gang der foretages en sådan prioritering, videreføre de områder, der foreslås nedprioriteret, for så er der ingen rimelighed i at prioritere, så får vi ikke plads til det, vi skal have plads til.

Jeg gør også opmærksom på, at lægerne på rigshospitalet mener, at en del af den forskning, der er foregået på Finsenlaboratoriet, ikke var cancerrelevant nok. Derfor finder jeg det helt naturligt, at man indretter laboratoriet – ja, jeg mener faktisk, at det er en forpligtelse – sådan, at det helt og holdent beskæftiger sig med relevant cancerforskning, og at man prøver på at sikre, at alle forskningsmedarbejdere ved laboratoriet har cancerforskning som deres hovedopgave.

Vurderingen også fra rigshospitalets side var, at dette hensyn ikke kunne tilgodeses blot ved at videreføre ...

Første næstformand (Knud Østergaard):

Må vi bede om mere ro.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det har været vurderingen også fra rigshospitalets side, at man ikke kunne sige, at de medarbejdere, der har været beskæftiget, og som altså nu ikke er beskæftiget mere på instituttet, havde cancerforskning som deres hovedopgave. Man kan ikke have en moderne cancerforskning blot ved at videreføre tidligere forskningsaktiviteter, specielt ikke, hvis de ikke retter sig mod det, der er opgaven.

Jeg vil godt sige om det principielle, at den omstrukturering, disse ønsker, vi her taler om skal og stemme om, har været længe undervejs, og det har ikke været hensigten at videreføre de hidtidige forskningsaktiviteter.

Jeg skal også understrege, at langt den overvejende del af rigshospitalets forskning i kræftsygdomme og disses behandling faktisk sker på de kliniske afdelinger eller i tilknytning til afdelingerne.

Der er netop gennemført en ny undersøgelse, der har vist os, at omfanget af kræftforskning på rigshospitalet er støt stigende, så til dem, der er nervøse for, at det modsatte skulle være tilfældet, må jeg sige, at det heldigvis ikke er tilfældet. Rigshospitalets kræftforskning er støt stigende.

Jeg er enig med forslagsstillerne så langt, at det er utrolig vigtigt, at der finder et samarbejde sted inden for kræftforskningen, også over landegrænserne. Det lægger rigshospitalet også megen vægt på. Det viser sig netop ved, at bedømmelseskomiteen ved udnævnelsen af chefen for Finsenlaboratoriet hovedsagelig bestod af internationalt anerkendte kræftforskere, og ved, at de kliniske afdelinger deltager i flere internationale kræftforskningsprogrammer. Derfor må jeg tilbagevise, at Finsenlaboratoriet skulle nedprioritere kræftforskningen. Det er det modsatte, der sker med dette forslag.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

[Hanne Andersen]

De 162 mill. kr. til at udbygge kræftafdelingen på Herlev amtssygehus indgår i anlægsbudgettet i Københavns amt. Hvis dette anlægsarbejde ikke tages ud, hvordan vil ministeren så friholde Københavns amt for anlægsskatten? Ministeren må have et columbusæg på dette område. Den omstrukturering, Herlev amtssygehus er en del af, berører i høj grad Københavns amt. Jeg synes ikke, at garantier er nok; der er i hvert tilfælde ikke trykthed i de garantier.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Så vidt jeg kunne høre gennem den almindelige larm i folketingssalen, kom indenrigsministeren ikke i sit indlæg ind på, om ministeren for fremtiden har i sinde at behandle folketingets kommunaludvalg på en ordentlig måde. Jeg vil derfor bede indenrigsministeren komme på talerstolen og fortælle, om hun har planer om det eller ej.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det ville være utidigt, hvis jeg blev siddende efter en sådan bemærkning.

Det er ganske naturligt, at ministeren behandler alle folketingets udvalg og folketinget på den måde, folketinget og kommunaludvalget og andre udvalg skal behandles på, og det er også sket i denne sag. Det var slutningen på den historie, hr. Agerschou! (*Munterhed*).

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det er vi for det første flere om at bestemme. (*Munterhed*). Og for det andet er der faktisk et flertal – hvis indenrigsministeren ikke har læst betænkningen, vil jeg opfordre hende til at gøre det – i kommunaludvalget, der mener, at indenrigsministeren ikke har behandlet denne sag med den fornødne alvor og sikret ordentlige arbejdsvilkår for kommunaludvalget. Det er der et flertal for i folketingets kommunaludvalg.

Jeg er fuldstændig klar over, at indenrigsministeren har besvær med det dér med folketing og parlamentarisme. Derfor opfordrede jeg også i et tidligere indlæg til, at man ansatte en konsulent til at forklare ministeren

nogle af de mest simple regler i grundloven og for folketingets arbejde.

Jeg er enig med ministeren i, at det er naturligt, at ministre behandler udvalg i folketinget ordentligt. Det er ikke sket i denne sag, og derfor vil vi gerne sikre os, at ministeren i fremtiden behandler folketinget og folketingets kommunaludvalg på en ordentlig måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 70 (S, SF, VS og FP) stemte for, 76 (KF, V, RV, CD og KrF) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) *Anden behandling af lovforslag nr. L 96:*

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af benzin.

(Fremsat 4/12 85. Første behandling 6/12 85. Betænkning 8/12 85).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 8–11 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

8) *Anden behandling af lovforslag nr. L 97:*

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af visse olieprodukter.

(Fremsat 4/12 85. Første behandling 6/12 85. Betænkning 8/12 85).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

9) *Anden behandling af lovforslag nr. L 98:*

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet.

(Fremsat 4/12 85. Første behandling 6/12 85. Betænkning 8/12 85).